

חוות לאבלייט

"חוות לאבלייט הוא 'המקום השמח שלי'.
שרה אדאמס סופרת רב המכר 'חוקי המשחק'

ב.ק. בוריסון

ב.ק. בוריסון

אוזות לאבליים

מאנגלית: עמית פרדס

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ב.ק. בוריסון
חוות לאבלייט

B.K. Borison
LOVELIGHT FARMS
Book 1

Copyright © 2021. Lovelight Farms by B.K. Borison
This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing
Group, a division of Penguin Random House LLC

Hebrew language copyright © 2026 Ahavot 2018

עורכת: שירי צוק
הגהה אחרונה: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2026

מסת"ב 978-965-7865-09-5 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לֵּE, סיפור האהבה האהוב עליי.
ולרו, הסוף הטוב הכי טוב שיש.

"ערב חג המולד ימצא אותי
במקום בו תאיר האהבה.
בחג מולד אהיה בביתי
ולו רק במחשבה."

פרק 1

"לוקה, תקשיב." אני נשענת לאחור בכיסא ומגששת מעבר לגבי בחיפוש אחר ערמת הניירת שעל ארון התיוקים, מקללת בשקט כשקצות אצבעותיי בקושי נוגעות בפינה, והכול נופל על הרצפה בשטף לבן. "תקשיב, אני צריכה שתפסיק רגע לדבר על פיצה."

משתררת שתיקה בצד השני של הקו. "בריוק הגעתי לחלק הטוב." זאת אומרת שהוא בריוק הגיע לחלק שבו הוא מדבר באריכות על גבינה שמכינים בבית, ואני לא חושבת שאוכל להתמודד כרגע עם דיבורים מפורטים על מוצרלה. לוקה הוא מנתח נתונים והוא יסודי להחריד בכל נושא. במיוחד גבינה. אני משפשפת את הכאב שבין הגבות שלי. "אני יודעת, אני מצטערת, אבל אני רוצה לדבר איתך על משהו אחר."

"הכול בסדר?" אני שומעת צפירה ברקע, קללה עמומה מלוקה וקליקים קצובים של האיתות, כשהוא משתלב בנתיב אחר.

"הכול... בסדר." אני מציצה למטה אל גיליונות התקציב שמפוזרים על הרצפה ומתכווצת. "הכול טוב. כלומר, בסדר. אני פשוט..." הביטחון הזמני שאיתו התחלתי את השיחה הזאת נוטש אותי ואני שוקעת ברפיון בכיסא. בכל פעם שהתקשרתי ללוקה השבוע, או שלוקה התקשר אליי, השתפנתי. אני לא חושבת שהפעם זה יהיה שונה.

"למען האמת, אני חייבת ללכת. אחד הספקים שלי מתקשר." אני מסתכלת על ההשתקפות שלי במסך המחשב ומזדעפת. יש לי שקיות מתחת לעיניים, השפה התחתונה המלאה שלי אדומה לחלוטין מנגיסות עצבניות, ורעמת שערי הכהה אסופה לפקעת שמתאימה יותר לבובה ויקטוריאנית רדופת רוחות.

אני נראית רע כמו גיליונות התקציב שלנו.
 "לא, הוא לא, אבל אני מוכן לשתף פעולה." לוקה נשמע משועשע.
 "תתקשרי אליי כשאת מסיימת לעבוד, אוקיי? נוכל לדבר על מה שאת
 כבר כל השבוע מתחמקת מלדבר עליו."
 ההשתקפות שלי מזדעפת עוד יותר. "אולי."
 הוא צוחק. "נדבר בקרוב."

אני מנתקת את הטלפון ומתאפקת שלא להטיח אותו לצד השני
 של החדר. ללוקה יש כישרון לשבור אותי ואני לא רוצה את זה כרגע.
 למען האמת, אני לא רוצה את זה אף פעם. אני חוששת ממה שהוא
 ימצא כשיתחיל לחבר יחד את כל הנתונים.
 הודעה נכנסת גורמת לסלולרי שלי לזמזם, ואני הופכת אותו עם
 הפנים למטה על ערמת חשבונות. הוא מזמזם שוב ואני צובטת את
 גשר האף.

לאור מצבנו הכלכלי, האפשרויות שלי הולכות ואוזלות. חשבתי...
 אני מניחה שחשבתי שלהיות בעלת חוות עצי חג המולד יהיה רומנטי.
 היו לי חלומות גדולים על עונת חגים קסומה. על ילדים שעושים
 את דרכם בין העצים. על הורים שמגניבים נשיקות מעל שוקו חם.
 כל הדברים עליהם נכתבו שירי חג המולד. זוגות צעירים נתפסים
 על חם מתחת לצמח הדֶבְקוֹן. אורות תלויים נמוך וגרביים אוברסייז.
 מעקות עץ צבועים אדום... ולבן. עוגיות ג'ינג'ר. מקלות סבא בטעם
 מנתה.

בהתחלה, היה מעולה. עונת הפתיחה שלנו הייתה קסומה מאין
 כמוה.

אבל מאז, אירוע רודף אירוע.

אני שקועה בחובות עד מעל לראש מול ספק דשן שנוטה "לשכוח"
 לשלוח את ההזמנה שלי כל חודש שני. יש לי אחו שלם של עצים
 שנראים כאילו יצאו מסרט של טים ברטון, ויש משפחה של דביבונים
 שזוממת השתלטות עוינת על האסם של סנטה קלאוס. בקיצור, לא
 מדובר בארץ פלאות חורפית קסומה.

מדובר בנוף קפוא מהגיהנום שאי אפשר להימלט ממנו. עטוף
 בסרט אדום יפה.

אני מרגישה ששיקרו לי. לא רק כל סרטי ההולמרק שאי-פעם ראיתי, אלא גם הבעלים הקודמים של השטח הזה. האנק "שכח" לציין שהוא הפסיק לשלם חשבונות לפני חודשים, ושאת, בתור בעלת העסק החדשה, יורשת את החובות שלו. בזמנו, חשבתי שזכיתי בעסקת חיי. מחיר הקרקע היה טוב והיו לי רעיונות מרגשים לגבי הרחבה ושיווק. עם קצת אהבה, החווה הקטנה הזאת תוכל לחולל שינוי גדול. אבל עכשיו, אני פשוט מרגישה מטומטמת. אני מרגישה שבגלל הרצון שלי ליצור משהו מיוחד, התעלמתי מכמה נורות אדומות.

עצי האשוח של חג המולד עיוורו אותי. אבל יש לי פתרון. אני פשוט לא בטוחה שהאימייל בראש תיבת הדואר הנכנס זה משהו שאני מוכנה לחקור. למען האמת, בשלב הזה תרומת איברים נשמעת פחות מפחידה. "אסטל."

אני קופצת כשקָקְט מתפרץ למשרד שלי, והזרוע שלי מעיפה כוס קפה, עציץ שרך חצי מת וערמת עצי ריח. הכול נופל על הרצפה, על שיטת התיק המוחרבת שלי. אני מביטה בזעף בחקלאי הראשי שלי מעל הבלגן.

"בקט", אני נאנחת וכאב הראש שלוחץ מאחורי עיניי מתפשט ומסתלסל בבסיס הגולגולת שלי. האיש פשוט לא מסוגל פיזית להיכנס לאחר בצורה נורמלית ומאופקת. הברכיים שלו מכוסות בוך והבעת הזעף שלי מעמיקה. הוא בטח היה בשרה הדרומי. "מה קרה עכשיו?" הוא פוסע מעל ערמת העציץ, הקרטון והקפה ומקפל את גופו הענקי לתוך כיסא הממוקם מול השולחן שלי... פריט עור מזעזע וקטן מדי שמצאתי בצד הכביש. רציתי לרפד אותו מחדש בקטיפה ירוקה עשירה וכהה, אבל אז קרה מה שקרה עם הדביבונים. ואז הגידור לאורך הכביש קרס פעמיים.

אז הכיסא יושב שם. עור חום נורא וסדוק שחלקי מילוי נשפכים ממנו על הרצפה. אני מרגישה כאילו זו מטאפורה.

בקט מציץ אל העצים הדהויים המקשטים את השטיח, אל הקרטון שמתעקם בקצוות. גבה אחת מזדקרת היישר לאמצע המצח. "אכפת לך להסביר למה יש לך במשרד 75 עצי ריח?"

מתאים לבקט לשכוח להתנצל ובמקום זאת לחפור מייד במשהו אישי. הטלפון שלי מזמזם שוב. שלושה זמזומים חדים ברצף. או שזה הניתוח של לוקה על מרקם בצק הפיצה, או ספק נוסף שרוצה שאשלם לו כבר.

הגבה של בקט מזדחלת גבוה יותר. "או שאולי דלת מספר שתיים. רוצה להסביר למה את מתעלמת מלוקה?"

אני שונאת כשבקט מרגיש חכם. זה כמעט תמיד נגמר רע בשבילי. הוא פיקח מדי, למרות הצגת החקלאי הטיפש הקבועה שלו. אני מתכופפת, מרימה עץ ריח לבישום האוויר וזורקת אותו לתוך מגירת שולחן העבודה שלי עם כל השאר. בלגן אחד גדול של חוטים סבוכים, ניחוח אורן תפל ורגשות שלא נענו. עץ אורן יחיד על כל פעם שלוקה חוזר הביתה, החל מאז שהיינו בני עשרים וטיפשים. בדרך כלל אני מוצאת אותם שבוע־שבועיים אחרי שהוא עוזב, מוחבאים באיזו פינה נסתרת. מתחת לכונית השלג שלי, מתחת למקלדת.

תקועים במסנן הקפה שלי.

"אין לי ואני לא," אני ממלמלת. חד־משמעית לא לגבי שתי האפשרויות האלה, תודה רבה. "רוצה להסביר לי מה גילית שם הבוקר?"

בקט מוריד את הכובע ומעביר אצבעות בשערו הבלונדיני הכהה, מצליח ללכלך אותו באדמה. עורו שזוף מהשמש כי הוא מבלה את ימיו בשדות, ושרוולי חולצת הפלנל שלו מופשלים עד למרפקים וחושפים קקופוניה של צבעים ודיו על אמותיו. כל נשות העיירה מטורפות עליו, וזאת כנראה הסיבה שהוא לא נכנס לעיירה.

וכנראה גם הסיבה שהוא שלח אליי מבט זועף, כשהצעתי שנעשה לוח שנה של חקלאים חתיכים כדי להגדיל רווחים.

אני נשבעת שאם הוא היה נותן לי לעשות את זה, לא היו לי דאגות כלכליות.

"אני לא מבין," הוא ממלמל והאגודל שלו משפשף את הלסת. אם סינדי קרוסוול הייתה כאן עכשיו, היא הייתה מתה במקום. היא עובדת בבית המרקחת ולפעמים מעמידה פנים שהיא כבדת שמיעה כשבקט נכנס, רק כדי שהוא ירכון קרוב אליה ויצעק ישירות לתוך אוזנה.

אפילו ראיתי את הקשישה הזאת מעמידה פנים שהיא נתקלת במדף, כדי שבקט יעזור לה להתייצב. פתטי.

"מעולם לא עבדתי עם עצים שדורשים כל כך מעט תחזוקה." יש שם בדיחה איפשהו, אבל למען האמת, אין לי אנרגיה. השפתיים שלי מתעקלות למטה עד שהבעת הזעף שלי משקפת את שלו. שני ליצנים עצובים. "אני לא מסוגל לחשוב על סיבה אחת שבגללה העצים בשדה הדרומי נראים כמו... כמו..."

אני חושבת על העצים שגדלים בכסיס הגבעה, ואיך הם מתעקלים ומתכופפים, והמרקם הפריך של קליפת העץ. המחטים רפויים ועצובות. "כמו גרסה קודרת יותר לעץ חג המולד של צ'רלי בראון?" "כן, בדיוק."

משום מה, יש קונים לעצי חג מולד בודדים למראה. אבל העצים האלה לא נכללים אפילו בקטגוריה הזאת. העצים האלה הם בלתי ניתנים להצלחה. יצאתי לשם לפני כמה ימים ואני נשבעת שאחד מהם התפורר כשהסתכלתי עליו. אני לא יכולה לדמיין את אחד העצים האלה יושב אצל מישהו בבית, אפילו לא בקטע אירוני. אני צובטת את השפה התחתונה עם האגודל ועורכת כמה חישובים מהירים בראש. יש עשרות עצים במגרש ההוא.

"נהיה בסדר בלעדיהם?" בקט נראה מוטרד ויש לו כל הסיבות להיות. זאת עוד מכה שאנחנו לא יכולים להרשות שתקרה לנו. כמנהל תחום החקלאות, אני יודעת שאני חייבת לו את האמת. שאנחנו בקושי מחזיקים מעמד. אבל אני לא מצליחה להוציא את המילים. הוא האמין בי כשעזב את עבודתו בחוות הפירות והירקות ובה לעבוד כאן איתי. אני יודעת שהוא בונה על כך שזאת תהיה הצלחה. שכל ההבטחות שהבטחתי לו יתגשמו.

ועד עכשיו הן התגשמו, הודות לחסכוניות שלי. נאלצתי לחסוך בכל דרך אפשרית ולאכול ראמן ברוב הלילות, אבל אף אחד מהעובדים שלי לא ראה ירידה בשכר שלו. על זה אני לא מוכנה לוותר.

אבל זה לא יימשך לנצח. משהו צריך להשתנות בקרוב. אני מחזירה את המבט למסך המחשב ולא ימייל שבראש תיבת הדואר הנכנס. "טוב," אני נושכת את שפתי התחתונה. אם כבר, אז

כבר. אם בקט רוצה שנעבור את העונה הקרובה כשהחווה עדיין בחתיכה אחת, יש משהו שהוא יכול לעשות. אני נושמת עמוק ומגייסת את פיסות האומץ שלא נטשו אותי במהלך השיחה שלי עם לוקה. "רוצה להיות חבר שלי?"

הייתי צוחקת ממראה הבעת פניו אם לא הייתי כל כך רצינית. הוא נראה כאילו ביקשתי ממנו לצאת למטעים ולקבור שם גופה מתה. "זה..." הוא זע בכיסא, העור חורק מתחת לרגליו. "סטלה, אני לא... אני לא באמת רואה אותך כ... את כמו אחות בשבילי..."
מתי הייתה הפעם האחרונה ששמעתי את האיש הזה מגמגם?
אני באמת לא מצליחה להיזכר. אולי כשבסטי ג'ונסון ניסתה למשש אותו מול קבוצת תלמידי חטיבת הביניים, במהלך המצגת שלו ליום הנטיעות.

"תירגע." אני מצמידה את קצה המגף שלי לעור עץ ריח וגוררת אותו לכיווני. "אני לא מתכוונת שתהיה חבר אמיתי."
אני נאבקת לגרור את עץ הריח אליי, אז אני לא רואה איך גופו של בקט מזדקף בכיסא. אני רק מבחינה ברגל שלו, מקפצת במקום במהירות מטורפת. אני פולטת נחרה. כשאני מרימה מבט, עיניו פעורות והוא נראה כאילו הצמדתי לו אקדח לרקה. זאת אותה הבעת חרדה ומבוכה בקושי מוסתרת שיש לו בכל פעם שהוא דורך בעיירה.

"סטלה." הוא בולע במאמץ. "אני... את מציעה לי הצעה מגונה?"
"מה? אוי אלוהים, בק..." אני לא שולטת בצמרמורת שעוברת לי בכל הגוף. אני אוהבת את בקט, אבל... אלוהים. "לא! אלוהים, זה מה שאתה חושב עליי?"

"מה אני חושב? מה את חושבת?" קולו מגיע לגבהים שמעולם לא שמעתי ממנו לפני כן. הוא מחווה בפראות בידו, ומן הסתם לא יודע מה לעשות עם עצמו. "כל זה קצת לא צפוי, סטלה!"
"התכוונתי שתעמיד פנים שאתה חבר שלי!" אני צורחת, כאילו זה ברור. כאילו זה דבר רגיל שאנשים מבקשים מהידידים המאוד אפלטוניים שלהם. כאילו הדמיון המפותח שלי וחצי בקבוק יין סוביניון בלאן לא הכניסו אותי לבלגן הזה מלכתחילה. אני מקליקה

על האימייל כדי לפתוח אותו ובוהה בו בעצב, מתעלמת מהקונפטי המונפש שמתפוצץ לי על המסך. אני צופה בו שלוש פעמים ברצף ומעמידה פנים שענינו של בקט לא קודחות לי חורים בצד הראש.

"עשיתי משהו," אני אומרת ומסיימת בזאת.

"משהו," הוא חוזר אחריי.

אני מהמהמת בתגובה.

"את רוצה לשתף מה זה המשהו הזה?"

לא.

"אני..."

כאילו זומנה בכוח הרצון בלבד, לילה מתגנבת על קצות האצבעות אל תוך המשרד שלי, מגש עם משהו מקדים אותה מעבר לדלת. אני מריחה קינמון, אוכמניות יבשות ורמז לווניל. לחם זוקיני.

כמו מלאך שירד משמיים, היא הביאה לחם זוקיני. הדבר היחיד שתמיד, תמיד מסיח את דעתו של בקט.

בקט משמיע צליל שגובל במגונה ואני שוקלת במעורפל להקליט אותו ולהעלות אותו לאונלי פאנס. אולי זה יכניס כמה דולרים: חקלאי לוחט אוכל זוקיני. אני מגחכת לעצמי. הוא שולח ידיים נלהבות למגש, אבל לילה חובטת במפרקי האצבעות שלו עם כף עץ שהיא שולפת מ... הכיס האחורי שלה, אני חושבת? היא מניחה את המגש בצורה מסודרת על קצה שולחן העבודה שלי. אני מציצה פנימה וכמעט בוכה. היא הוסיפה פצפוצי שוקולד.

"הכנתי לך משהו, בוס לידי."

היא דוחפת קדימה את המגש עם קצה הכף שלה ומניחה את הסנטר בצורה יפה על יד אחת.

בעוד בקט מגלם את דמות המתבודד המסוקס עם קסם אישי של שקית נייר, לילה דופרי מאירה כל חדר שהיא נכנסת אליו עם הלבביות הדרומית המתוקה שלה והשנינות העניינית. היא יפהפייה עם עיני ברולח ירקרקות וצלולות ושיער כהה וקצוץ. היא טובת לב בצורה בלתי רגילה ואין אף אחד בשלוש המדינות השכנות שמכין שוקו יותר טעים משלה. חטפתי אותה כדי שתנהל את ההסעדה בחוות העצים

הקטנה שלי, ברגע שטעמתי את אחת מעוגיות השוקולד צ'יפס שלה במכירת עוגות בתחנת כיבוי האש. היא החברה השלישית בשלישייה הקטנה והצנועה שלנו, ואם היא מביאה לי מאפה מתוק, סימן שהיא רוצה משהו.

כנראה משהו שלא אוכל לעמוד בו כלכלית. אני דוחפת פרוסת לחם לפה לפני שהיא מספיקה לשאול, נחושה ליהנות לפחות מדבר אחד לפני שאצטרך לסרב לה. גם הטלפון שלי מנצל את המצב ומזמזם בעליצות על פני שולחן העבודה שלי. לילה ממצמצת אליו, מחליפה מבט עם בקט ואז מביטה בי.

"למה את מתעלמת מלוקה?"

"אני לא..." שפריץ של פירורים זהובים, פריכים וטעימים מלווה את ההכחשה שלי. "אני לא מתעלמת מלוקה." זה נשמע יותר כמו איי לא מתעממת מיוקה.

לילה מהמהמת ומסתובבת. "אז חשבתי על משהו," היא מתחילה. בינגו. "אם אוסיף עוד תנור לפינה האחורית של המטבח, נוכל כמעט להכפיל את התוצרת. אולי אפילו נתחיל למכור מוצרים ארוזים, אם אנשים ירצו לצאת לשדות עם סלסילה קטנה." בקט משלב זרועות כשאני ממשיכה ללעוס את הביס המסיבי שלי. אני מתעלמת מלילה לעת עתה ומישירה אליו מבט.

"זה עדיין חם," אני אומרת לו.

הוא נאנק.

לילה מתרצה, מגלגלת עיניים ומציעה לו פרוסה. "אם אנשים יתחילו להשאיר אשפה בשדות, תהיה לי בעיה עם זה," בקט רוטן. הוא דוחף פרוסה שלמה לפה ואז צונח בעונג על משענת הכיסא, העור שוב משמיע ציוץ מאיים של תבוסה. בדיוק כמו שאני עומדת להשמיע.

"אני מתה על הרעיון, אבל יכול להיות שנצטרך לחכות עם רכישות גדולות כרגע." אני חושבת על הסכום הקטן והעצוב בחשבון החיסכון שלי. איך בקושי הצלחתי לכסות הוצאות תפעוליות ברבעון האחרון הזה.

פניה של לילה נופלות והיא שולחת את ידה לירי. היא נוגעת במפרקי אצבעותיי פעם אחת. לא מגיע לי היחס הטוב הזה, אם נביא בחשבון שלא הייתי לחלוטין כנה לגבי כמה שהמצב גרוע כרגע. "איך הולך לנו?"

"אנחנו..." אני מחפשת מילה שתגדיר את העובדה שאני נאחזת בציפורניים. "בסדר..."

בקט סוף-סוף בולע את הביס המגוחך שלו מהלחם ומותח רגל. "בעצם, בדיוק דיברנו על זה. סטלה הציעה לי הצעה מגונה." "כן? זה מעניין. אם כי לא מובן לי איך זה משתלב בסטטוס התפעולי שלנו."

"כן, גם לי. אבל זה מה שאני קיבלתי כששאלתי את אותה השאלה." "גם אני אקבל הצעה מגונה?"

אני מגלגלת עיניים ובוחרת שלא להגיב. במקום זה, אני מסובבת את מסך המחשב כדי ששניהם יוכלו לראות את הקונפטי המונפש במלוא הדרו. בקט אפילו לא ממצמץ, אבל לילה משליכה את זרועותיה לאוויר בצרחה צורמנית שגורמת לי להתכווץ.

"זה אמיתי?" היא תופסת את שולי שולחן העבודה שלי ורוכנת קרוב יותר, האף שלה כמעט נדבק למסך. "את פיינליסטית בדבר הזה של אוולין סיינט ג'יימס?"

בקט לוטש מבט בלחם זוקיני שנח בצורה מסוכנת על קצה השולחן, עיניו מזוגגות כאילו סומם. "אספירין סיינט מה?"

לילה סוטר על ידו בלי להסתכל עליו אפילו. "היא משפיענית." בקט מעווה את פניו. "זה כאילו משהו פוליטי?"

"איך אתה שורד במאה הזאת? היא חתיכת ביג דיל במדיה החברתית. היא כותבת על יעדים תיירותיים. קצת כמו טריפ אדווזר וערוץ הטיוולים ביחד."

אני חשה פרץ גאווה קטן. היא ה־משפיענית ה־מובילה בתחום האירוח ביעדי תיירות. לקבל חשיפה בעמוד שלה שווה ערך לאלפי דולרים בפרסום. סכומים שמעולם לא היה לנו תקציב בשבילם. זה יהפוך את החווה שלנו למקום שאנשים ירצו לבקר בו, ולא רק נקודת עצירה למקומיים. ופרס כספי של 100,000 דולר למנצח בתחרות

העסקים הקטנים שלה, יעזור לנו לשמור על הראש מעל המים למשך שנה נוספת, אם לא יותר.

חבל ששיקרתי בטופס הפנייה שלי.

"אז איפה נכנסת ההצעה המגונה?"

"אני לא... לא הצעתי לבקט הצעה מגונה." אני מסובבת בחזרה את המסך שלי וסוגרת את האימייל. אני מקישה באצבעותי על שפתיי ונזכרת בערב שהכניס אותי לכל הבלגן הזה. דיברתי בטלפון עם לוקה, קצת מסוחררת מיין לכן ומהאופן שבו עיניו התקמטו בקצותיהן. הוא סיפר איזו בדיחה מטופשת על כריכי חזיר, וכל כך צחק עד שהוא לא הצליח להשלים אותה. עד היום אני לא יודעת מה היה הפאנץ' ליין.

"כתבתי בטופס ההרשמה שאני הבעלים של החווה יחד עם החבר שלי," אני ממלמלת. סומק מציף את לחיי. אני בטוחה שאני אדומה כמו אחת מדלתות האסם שלי. "חשבתי שזה יהיה יותר רומנטי מאשר אישה עצובה ובודדה שלא הייתה בדייט כבר שבעה-עשר חודשים."

"אני מאוד מקווה שאת לפחות עושה סקס עם מישהו."

"למה את צריכה חבר כדי להצליח?"

לילה ובקט נכנסים זה לדבריו של זה, אם כי, למען ההגינות, לילה הרבה יותר אגרסיבית, כשהיא דוחפת את עצמה קדימה בכיסא וצועקת את ההצהרה שלה על חיי המין שלי. היא משליכה את עצמה אחורה בלסת שמוטה ומצמידה בדרמטיות את ידה לחזה שלה.

"וואו, אין פלא שאת..." היא מחווה לעברי עם היד שמחזיקה את הכף, ואני נלחמת שלא להסמיק לגוון עמוק יותר של אדום. יש מצב שאנחנו כבר באזור הארגמן עכשיו. "... במצב שאת עכשיו."

אני זעה בחוסר שקט בכיסא וממשיכה. אני לא צריכה לספר ללילה שדייטינג בעיירה קטנה זה מסובך, שלא לדבר על דייטינג לא מחייב. "היא מגיעה לחמישה ימים לריאיון פרונטלי, והיא תסקר אותנו במדיה החברתית שלה. לגבי עניין החבר, אני לא יודעת. כנראה חשבתי שאם יהיה לי חבר, זה יהפוך את המקום ליותר רומנטי. היא מתה על דברים רומנטיים."

בקט גונב עוד פרוסת לחם זוקיני. הוא מנצל את מצב ההלם

והתדהמה המתמשך של לילה לגבי ההתנזרות המינית שלי. "טוב, אז זה פאקינג מטומטם."

אני נועצת בו מבט. "תודה, בקט. חוות הדעת שלך עוזרת." "עכשיו ברצינות," הוא חוצה את פרוסת לחם הזוקיני שלו. "הפכת את המקום הזה למדהים. את. לברך. את צריכה להיות גאה. להוסיף לזה חבר לא יהפוך את הסיפור שלך ליותר או פחות חשוב." אני ממצמצת אליו. "לפעמים אני שוכחת שיש לך שלוש אחיות." הוא מושך בכתפיו. "זאת פשוט דעתי." "אתה בטוח שאתה לא רוצה להעמיד פנים במשך שבועיים שאתה לא יכול לעמוד בפניי?"

לילה מנידה בראשה וסוף-סוף מתנערת ממצב ההלם שלה. "רעיון גרוע. ראית אותו מנסה לשקר למישהו? זה נורא. הוא הופך לאידיוט חדר-הברתי בכל פעם שהוא צריך לנסוע לעיר כדי לערוך קניות." זה נכון. נאלצתי לאסוף את ההזמנה שלו מהקצב יותר מפעם אחת. אני משוכנעת שהוא בחר לגדל פירות וירקות אך ורק כדי שיצטרך לעצור כמה שפחות בסופרמרקט. בקט לא נהנה מאנשים, והוא במיוחד לא נהנה מהפלירטוטים המוגזמים של חצי מנשות העיירה בכל פעם שהוא מגיע אליה. לפעמים אני מרגישה כאילו לילה ואני היחידות שחסינות בפני חוסר הקסם המשמעותי שלו, אבל אני מניחה שככה זה כשאת רואה גבר ממלמל קללות לעבר עצים חצי יום, כל יום.

וכשהלב שלך עורג בחוסר תקווה אחר אותו אדם, קרוב לעשר שנים.

אני לוקחת עוד פרוסת לחם זוקיני ומתחילה לנשנש, שוקלת את האפשרויות שלי. אפשרויות שאינן כוללות את לוקה. אוכל לבקש מג'סי, הבעלים של הבר היחיד בעיירה שלנו. אבל סביר להניח שהוא יחשוב שזה יותר ממה שזה, ואין לי זמן או אנרגיה לפרידה מזויפת בעקבות מערכת יחסים מזויפת. אולי אוכל לבדוק לגבי שירותי ליווי. יש דבר כזה, נכון? כאילו, בשביל זה קיימים שירותי ליווי? כדי שאנשים... אני לא יודעת, ילוו אחרים?

אני מצמידה את אצבעותי מתחת לעיניי, שוכחת שיר עדיין

אוחזת בפרוסת לחם זוקיני. יש כאן תשובה ברורה. היא פשוט מפחידה אותי עד מוות.

"הינה זה בא," בקט ממלמל ואני צריכה לגייס את כל כוחותיי כדי לא להעיף לו את הלחם בפרצוף. "זה בדיוק הכה בה."

"אני לא מבינה למה את מתחרפנת. יש פתרון פשוט. הוא יעשה את זה בשנייה." אני מציצה בלילה מבין אצבעותיי. היא מחייכת חיוך קטן וזחוח. היא נראית כאילו היא צריכה להרכיב מונקל וללטף חתול חסר שיער, כמו נבל בסרט של ג'יימס בונד. אני לא יודעת למה חשבתי שהיא כולה מתיקות. היא יצור קטן ומפולפל.

"בקשי מלוקה."

פרק 2

יש בר בעיר שלוקה ואני אוהבים ללכת אליו. הבירה זולה, הרצפות דביקות וכשאני בועטת במכונת התקליטים בפניה הימנית למטה, היא משמיעה את אֵלָה פיצג'רלד בדיוק שלוש-עשרה פעמים ברציפות. מושלם.

אבל לפעמים, בשבת בערב, כשצפוף בבר ואנשים נצמדים זה לזה, יש לי קושי לשמור על המרחב האישי שלי. ויסקי מעניק אומץ, וזה תמיד בלתי נמנע שיד תנחת על התחת שלי או שאיזה טיפש יפיוף שחושב שהוא מתנה משמיים, יציץ בחוצפה לתוך החולצה שלי. וכמו תמיד, לוקה מחליק את ידו על כתפי, מתחת לשיער שלי, ומצמיד אותה לעורף שלי. הוא מושך אותי קרוב ומניח את סנטרו על ראשי. אני מתאימה שם בדיוק, צמודה לגופו. אני מוצאת את המרחב שלי.

חשבתי על זה פעם-פעמיים בדממת הלילה. תחושת ידו על עורי, כף ידו חופנת בעדינות את אחורי ראשי, התנועה הן רכושנית והן מעריצה. חשבתי איך ארגיש אם אצבעותיו יתהדקו, יעברו בשערי, ימשכו ויזיזו אותו עד שפיו ימצא את פי.

אני חושבת על הרבה דברים כשזה קשור בלוקה. דברים שלא כדאי לחשוב על החבר הכי טוב שלך.

נפגשנו כשהייתי בת עשרים ואחת. נתקלתי בו חזיתית כשיצאתי מחנות כלי עבודה, אבודה בצל השכול שלא הצלחתי להתנער ממנו. השכול נאחז בי כמו שמיכה לא נוחה, חסר רחמים מאז מותה של אימא שלי שלושה חודשים קודם לכן. אני זוכרת שעמדתי באחד המעברים, החזקתי בליל של ברגים ואומים, נחושה לעשות משהו עם כל האנרגיה התשושה שלי. לבנות בית ציפורים. מדף חדש

במסדרון. נתקלתי בלוקה במדרגות הקדמיות, בדיוק כשיצאתי, והוא תפס את המרפקים שלי כדי לייצב אותי. אני זוכרת שבהיתי בשערו בצבע הקרמל, שהתחיל להסתלסל מתחת לכובע בייסבול, באופן בו חיוכו משך קודם צד אחד של פיו, ורק אחר כך את הצד השני. הרגשתי שזאת הפעם הראשונה זה זמן רב ששמתי לב למשהו. לוקה כחכח בגרונו, ייצב את זרועותי ושאל אם אני רוצה טוסט גבינה. לא שלום. לא מה שלומך. רק, רוצה ללכת לאכול טוסט גבינה?

אני לא יודעת מה גרם לי להגיד כן. בשלב ההוא בקושי שוחחתי עם אנשים שהכרתי במשך שנים. התקיימתי, במקרה הטוב. דשדשתי, במקרה הגרוע. אבל הלכתי עם לוקה לאכול טוסט גבינה בבית הקפה הקטן בעיירה. מתברר שאימו בדיוק עברה לאינגלוויילד והוא עזר לה להשתקע שם. הצעתי לו את האביזרים שקניתי והוא פלט צחוק מופתע ומגומגם. אני עדיין זוכרת את אצבעותיו המחוספסות על כף ידי כשהוא לקח את ידיה הנעילה המטומטמת שקניתי בלי סיבה.

לוקה קרא לזה גורל. הוא היה בדרך לחנות כדי לקנות בדיוק את הידיה הזאת.

משם התחילה שגרה. בכל פעם שהוא הגיע לעיירה, הוא הצליח למצוא אותי והלכנו לאכול טוסט גבינה. טוסט גבינה הפך לטיולים בפארק בשעות אחר הצהריים המאוחרות ושוטטות בשוק האכירים בשעות הבוקר המוקדמות. הפי האוויר אחר הצהריים וערבי טריוויה. הנסיעות שלו לאינגלוויילד הפכו ליותר ויותר תכופות והוא הזמין אותי לבקר אם אי-פעם אמצא את עצמי בניו יורק. תפסתי אומץ וקניתי כרטיס אוטובוס בגחמה של רגע.

לוקה מילא את החללים הריקים של חיי אט-אט, בזהירות, עם חיוכו הקליל והבדיחות המטופשות שלו. הוא החזיר אותי לעצמי. וככה זה מאז.

אפלטוני באופן מושלם ומתסכל.

גם הפעם זה לא יהיה שונה, אני מנסה לומר לעצמי. לבקש מלוקה להעמיד פנים למשך חמישה ימים זה פשוט... ידיד שעוזר לירידה.

הייתי עושה אותו הדבר למענו, או למען בקט או לילה. לא חייבת... לא חייבת להיות לזה המשמעות שהמוח שלי מתעקש עליה.

זאת לא הפעם הראשונה שחשבתי על מה שלילה הציעה. ודאי שחשבתי עליה. ניסיתי לשאול אותו כל השבוע. הוא הסיבה שנרשמתי מלכתחילה. תקראו לזה משאלת לב או לחיות בפנטזיה, אבל אני יודעת על מי חשבתי כשהקלדתי את המילים ההן.

אבל אני כן מרגישה כאילו חציתי קו ששנינו נזהרנו לשמור עליו. קו שהקפדתי לחלוטין לשמור עליו. לוקה הוא האדם הראשון בחיי שלא נעלם מהם. הוא יותר מהחבר הכי טוב שלי... הוא מסורת וקרבה. הוא מאפים ביתיים בשבת הראשונה של החודש. הוא הקרנות לילה מאוחרות של 'מת לחיות' בחום הקיצי הדביק, כשהטלפונים של שנינו נשענים על שולחנות הקפה שלנו. הוא פיצה עם תוספת פטריות ובלי הרבה רוטב, ובצק שחייב להיות מושלם.

מערכת היחסים שלי איתו היא הדבר הקרוב ביותר שיש לי למשפחה. אני לא יכולה – אני לא מוכנה – לסכן אותה כדי לראות מה יכול להיות לנו.

גם אם אני תוהה. גם אם הסיבה שלא הייתי עם אף אחד במשך שבעה עשר חודשים, היא משום שאני תמיד משווה כל גבר ללוקה באופן בלתי נמנע ואני תמיד נותרת מאוכזבת.

אבל אולי הרעיון להעמיד פנים שאנחנו ביחד... אולי זה יהיה הפתרון. אחרי שבוע של העמדת פנים, אוכל להשתחרר מזה. להשתחרר ממנו. אוכל להפסיק לתהות ולהשוות ופשוט להתקדם עם החיים שלי.

אחרי הכול, אם משהו היה אמור לקרות עם לוקה, זה כבר היה קורה, לא?

המחשבה מכאיבה לי כמו חבורה ישנה, כזאת שאני לוחצת עליה מדי פעם עם האגודל רק כדי להרגיש בכאב הקהה. כי למען האמת, היו פעמים שחשבתי שאולי גם הוא רוצה משהו שונה. לפעמים, אחרי לילה של שתייה, הייתי תופסת את מבטו המשתהה. על קימור הכתף שלי, או על תפיחת השפה התחתונה. הנגיעות שלו הפכו להיות חופשיות יותר. יד על המותן שלי כשהוא סובב אותי על רחבת

הריקודים הקטנטנה. המצח שלו צמוד לשלי. רגעים קפואים בזמן במשך השנים, תמיד רק רגע או שניים. אבל זה תמיד הספיק כדי לגרום לי להרגיש כאילו אולי הוא רוצה אותי כמו שאני תמיד רציתי אותו. כיותר מידידה.

יותר מכל דבר.

אבל אז אני לוחצת על החבורה ההיא ואומרת לעצמי שככה עדיף.

כי ככה הוא נשאר שלי.

"אני לא בטוחה שהוא יהיה בעיירה בשבוע הזה," אני עונה ללילה אחרי שקיעה נוסטלגית ארוכה בזיכרונות, בידיעה ברורה שמדובר במקרה הטוב בתירוץ עלוב.

היא נועצת בי מבט לא מתרשם. "הוא גר במרחק שלוש שעות נסיעה מכאן. וחוגג מזה, לא ראיתי אותו כבר פעמיים החודש?"

בקט מחליט שזה רגע נהדר להתערב. "ולא ממילא ביקשת ממנו לבוא הביתה לתחרות בישול ריבת תותים באפריל?"

אני שוקעת עוד יותר בכיסא. "הוא אוהב ריבת תותים."

בקט מתרומם מכיסא העור הזעיר ומנגב ידיים על הירכיים שלו. הוא הוציא את עצמו רשמית מהשיחה. מבחינה מנטלית, הוא נמצא איפשהו בין העצים, מזמזם לעצמו מנגינה קטנה ועליזה, כיכר טרי של לחם זוקיני מעורסל בעדינות בידיו.

"אני הולך," הוא מודיע ומסתובב. לילה קופצת על רגליה כדי להצטרף אליו וכורכת יד סביב מרפקו לפני שהוא מספיק להתרחק. היא מצביעה לעברי באיום.

"תשאלי את לוקה או שאני אשאל בשבילך."

אני אפילו לא רוצה לדעת במה זה יהיה כרוך. כנראה שקופיות פאוור פוינט. סביר להניח שהשפלה מוחלטת שלי.

ואז, כאילו קיבל סימן, הטלפון שלי מחליק על שולחן העבודה. הוא משמיע זמזום אחר ארוך ואלים ואז נעצר. אני הופכת אותו בזחירות ובוהה בהודעות שלי, סערת חרדה מושלמת הופכת לי את הבטן ומזדחלת על כתפיי.

7 הודעות

לוקה פיטרס

3 הודעות

צ'ארלי

1 הודעות

צ'ארלי, בריאן מילפורד, אל מילפורד

אח, איזה חרא. לא הרבה אנשים שומרים באנשי הקשר שלהם את אבא שלהם תחת שם פרטי ומשפחה מלא, אבל זה פחות או יותר מסכם את מערכת היחסים שלי עם אבא שלי. אני מחליטה להסתער על זה קודם כול.

16:32

בריאן מילפורד: נאכל את ארוחת חג ההודיה שלנו בסוף השבוע הראשון של נובמבר. אסטל, את רשאית להביא פאי דלעת.

אני רשאית להביא פאי דלעת. מעולה. אני בטוחה שאם הייתי מישהי ששומרת הודעות טקסט, הייתי מוצאת את אותה ההודעה בדיוק מהשנה שעברה, ביום הזה ובשעה הזו. למעשה, אני לא בטוחה אם אבא שלי אי-פעם שלח לי הודעת טקסט מעבר לפנינה הקטנה הזאת. אם כך, זה מסביר את שלוש הודעות הטקסט מצ'ארלי. אני מוחקת את הצ'אט הקבוצתי עם אבא שלי, אשתו ואחי החורג ועוברת מייד להודעה הבאה.

16:37

צ'ארלי: הוא כל כך טוב עם מילים, נכון?

16:47

צ'ארלי: אל תתרגשי ממנו.
צ'ארלי: נראה אותו מעיזה להביא פאי פקאן.

אני פולטת נשיפת צחוק ושולחת גיף מטופש... משהו עם כלב ולהבות שמסכמות את תחושותיי הכלליות על כך שמזמנים אותי כמו ילדה זעפנית. אבא שלי ומשפחתו לא חוגגים את חג ההודיה בסוף השבוע הראשון של נובמבר, אבל זה האירוע שאני מוזמנת אליו, כדי שאבא שלי יוכל לסמן וי ליד מטלת החג השנתית שלו. אולי זה מרגיע את ייסורי המצפון שלו על איך שהוא נטש אותי ואת אימא שלי, ואולי אף מכריחה אותו לעשות את זה. לא משנה הסיבה, זאת תמיד ארוחת ערב מביכה להחריד שנקטעת רק על ידי ניסיונותיו הכנים של צ'ארלי לנהל שיחה ומלמוליו הזועפים של אבא שלי מתחת לשפם. אני לגמרי מביאה פאי פקאן.

אחרי זה אני עוברת להודעות של לוקה ואז לחצי היום משיגים אותי. נראה לי שהערב אני איכנס למיטה עם פיצה, יין מקרטון, והסרט 'נרודי שינה בסיאטל'.

16:15

לוקה: איך הייתה השיחה שלך עם הספק?

לוקה: דרך אגב, את חמודה כשאת משקרת לי.

לוקה: וגם, מי הוריד אצלי בטלוויזיה שלושה פרקים של

הריאליטי 'עירומים ומבוהלים'? יכול להיות שאני כבר לא

מכיר אותך?

לפעמים אני שוכחת שאנחנו חולקים את שירותי הסטרימינג. תודה לאל שצפיתי בסרטי נטפליקס החצי פורנוגרפיים ההם בבית של לילה.

16:59

לוקה: צ'ארלי מסמס לי לגבי פאי פקאן.

לוקה: אלוהים.

לוקה: לילה מכינה עכשיו פאי?

אני לא צריכה להרגיש צביטת קנאה בגלל פאי פקאן, אבל היא קיימת בכל זאת. לשם לוקה מוריד אותי.

17:02

לוקה: שוב יש 'נדודי שינה בסיאטל' בטלוויזיה.

אני עוצמת עיניים ומצמידה את הטלפון למצח. אני נוקשת שם פעמיים ומקבלת החלטה. אני מתכוונת לעשות את זה. אני אשאל אותו. אני אשאל אותו ויהיה בסדר.

17:31

סטלה: אנחנו יכולים לדבר הערב בפייס טיים? אני צריכה ממך טובה.

הטלפון שלי מצלצל כמעט מייד, תמונה של לוקה מלפני חמש שנים עולה על המסך. זאת תמונה מהפעם ההיא שהכרתי אותו לנסות שבע פיצריות שונות ביום אחד, כי לא מצאתי רוטב שאהבתי. בתמונה הוא חובש כובע טיפשי שנראה כמו משולש פיצה ענקי. הוא נראה מגוחך. אני מתה על התמונה הזאת.

אני נותנת לטלפון לצלצל עוד כמה פעמים ומנסה לתעל גרסה חסינה יותר של עצמי. גרסה שלי שאין לה על החולצה סירופ מייפל מהפנקייקים שהיא אכלה בבוקר בהתקף של לחץ. אני יכולה לעשות את זה. אני יכולה לבקש מלוקה את הדבר הפשוט הזה ושום דבר לא חייב להשתנות.

"היי!"

זה נשמע מאולץ ועליז בהגזמה ודממה רועמת מייד פוגשת אותי. אני שומעת רשרוש עמום, דלת נסגרת ונשיפה.

"את מוכנה פשוט לספר לי מה קורה, בבקשה?"

אני משחקת עם אחד מעצי הריח שלא זרקתי למגירה התחתונה, כורכת את החוט הלוך ושוב על האגודל. "למה אתה מתכוון?"

אני שקרנית פתולוגית באופן רשמי.

"את מתנהגת מוזר כל השבוע."

"אני... לא."

"את מתנהגת מוזר ברגע זה," הוא אומר. הוא נאנח שוב ואני

שומעת חבטה עמומה, כאילו הרגע השליך את עצמו על המיטה. אני מדמיינת את רגליו הארוכות מתוחות ופשוקות, קרסוליו משתלשלים מקצה המיטה. "נו, לָלֶה. מה קורה איתך? אני לא זוכר מתי הפעם האחרונה שביקשת ממני טובה."

אני מזדעפת ומסתובבת בכיסא, מביטה מבעד לחלון המפרץ הענקי שמשקיף על העצים. אנחנו די מבודדים כאן. אבל אם תיסעו לאורך כביש העפר הצר שמוביל לחווה שלנו, תמצאו את אינגלוויילד, עיירה קטנטנה. לפני כעשרים שנה, מישוה ניסה למתג את אינגלוויילד כפירנצה הקטנה, ודימה אותנו לעיר האיטלקית המהממת ביופייה. אני חושבת שזה היה מאמץ למשוך פנימה עוד תיירים בדרכם לווינגטון די־סי או לבולטימור. לרוע מזלו של קמפיין השיווק הזה, יש אפס דמיון בין אינגלוויילד לפירנצה. זה לא החזיק מעמד.

"לפני חודש וחצי בערך," אני מזכירה לו, "הכרתי אותך להביא לי שלושה גלונים של גלידת שוקולד מהחנות ההיא בפינה שליד הדירה שלך. היית צריך לקנות צידנית מיוחדת והכול." צחקו רועם על הקו ומתחפר ישירות בין צלעותיי. "אוקיי, זה נכון. אבל את מתנהגת מוזר. מה קורה?"

הבטן שלי מקרקרת ואני שולחת מבט לשעון. במזווה שלי מחכה לי ראמן. ואני לא ממש רוצה להיכנס לזה כאן, היכן שכל אחד יכול להיכנס. אני גם מעדיפה שתהיה לי כוס יין ביד.

"אוכל להתקשר אליך כשאגיע הביתה?" אני מנסה להרוויח זמן וזורקת את עץ הריח על שולחן העבודה. יש לי סימן אדום עז על האגודל מהחוט. נראה שאני רוצה למשוך עוד קצת את החרדה הזאת. "בדיוק התכוונתי לצאת מהמשרד."

"טוב, אז סיפור מצחיק," הוא אומר. "למען האמת, אני פה, מבקר את אימא שלי. אני יכול להיות אצלך בעוד עשרים דקות?" שיט.

"כן, בטח," אני אומרת חלושות בפאניקה קלה. מתאים ללוקה. אני מזכירה לעצמי שהוא החבר הכי טוב שלי, ושלאורך מערכת היחסים הארוכה שלנו עשיתי דברים הרבה יותר מביכים מלבקש ממנו להיות

החבר המזויף שלי. כמו הפעם ההיא שהקאתי על שטיח הכניסה שלו אחרי שהתערבתי עם מישהו שאני יכולה לשתות קנקן שלם של יין מסתורי. או הפעם ההיא שגזרתי את הפוני ובמשך שמונה־עשר חודשים חבשתי כובע פטרייה לכל מקום אליו הלכנו יחד. אני בולעת את ההתרגשות.

"נשמע טוב."

פרק 3

אף שהבקתה הקטנה שלי במרחק הליכה מהמשרד, עדיין לוקח לי ארבעים וחמש דקות לסיים עם האימיילים, לאסוף את חפציי ולהתחיל את ההליכה הביתה. אני רושמת לעצמי ליצור קשר עם האנק ולשאול אם הוא הבחין בבעיות עם העצים בשדה הדרומי. או אם הבחין במשפחת דביבונים שקורעים לגזרים את האסס. או אם הייתה לו בעיה עם ספק הדשן.

ואם כן, למה הוא לא אמר לי על כך דבר?

כי הוא ידע שהמקום הזה הוא בור כסף והוא רצה לעבור לקוסטה ריקה עם אשתו. המוח שלי עוזר לי להיזכר בפוסטרים שנאלצתי לקלף מקירות המשרד. ג'ונגלים ירוקים ומפלים גועשים שדהו כמעט לצבע לבן מרוב שהיו תלויים הרבה זמן.

לא הייתי בדיוק שקולה כשקניתי את המקום הזה. נראה שהייתי עיוורת מרוב חיוביות. ממוקדת מדי בבקתה הקטנה והחמודה שחובקת את פינת השטח, כשבראשי רוקדות תמונות שלי מכורבלת לפני קמין האבן עם ספל תה. דמיינתי את השלג הראשון של השנה והליכה בין שורות על גבי שורות של עצים. מקום משלי. מקום שאליו אשתיך... סוף-סוף.

בתור ילדה, אימא שלי ואני עברנו בין מקומות רבים ורדפנו אחרי ההזדמנות הבאה. התקשיתי למצוא יציבות כשהגענו פתאום לעיירה חדשה, כי אימא שלי מצאה שם עבודת מלצרות או עבודה עונתית אחרת. וזה לא מפני שאימא שלי לא ניסתה. היא תמיד עשתה כמיטב יכולתה כדי שהדברים ייראו מיוחדים, מחוברים. היא השאירה אותנו במקום אחד הכי הרבה זמן שהצליחה, ארזה בקפידה את חפצינו הדלים כשעברנו ממקום למקום. היא תלתה שלט רקום

ברקמת צלבים באותו המקום בכל פעם ואת אותן מגבות מטבח עם לימונים וליים רקומים. אבל תמיד פחדתי להכות שורשים, כי תהיתי אם זה יהיה לשווא. אם בחודש הבא אצטרך לעזוב ולהתחיל הכול מחדש.

משב רוח מלחש בין העצים, מרים את השיער שלי, מלטף את לחיי כשמגפיי מועכים את עלי עצי המיפל העצומים שעומדים לאורך גבול השטח. שביל רגלי שמתפתל דרך שדה קטן והקצה החיצוני של חלקת הדלועים מחבר בין הבית למשרד. זאת הליכה של חמש דקות כשמזג האוויר טוב, אבל הערב אני נעה לאט יותר, מסתכלת על איך שהשמש רוקדת נמוך יותר בשמיים, איך האור מאיר על העלים. צבעי אדום, כתום וצהוב רוקדים סביבי בקלדוסקופ של צבעים.

זה כנראה לא צירוף מקרים שקניתי את המקום באוקטובר. יש מעין קסם מיוחד בלילות האלה, סוג של נוסטלגיה, כשהעבר מתערבב עם ההווה ומפלטט עם העתיד. אני מריחה את עשן העצים מהקמין שבקט הדליק בבית שלו למרגלות ההרים, רואה את עמוד העשן כשהוא מתרומם מהארובה שלו. העלים מרשרשים מעליי ומספר ינשופים משמיעים צליל עגמומי כשהשמש יורדת נמוך יותר. לרגע אחד בודד ומושלם, אני מרגישה כאילו אני בתמונה שאימא שלי נהגה להדביק על קיר כל דירה שקראנו לה בית.

חוות. טרקטור אדום בודד. ילדה קטנה עם בוך על הברכיים ואוסף מושלם של עצי חג המולד מאחוריה.

זה היה החלום, עוד לפני שהיה לי האומץ לחלום. אור מרחוק לוכד את עיניי, זוהר חמים שנשפך על אבני כביש הגישה שלי. כשאני מקיפה את העץ האחרון שמסמן את קצה השטח הפרטי שלי, הדלת הקדמית שלי נפתחת ולוקה יוצא, משעין את הכתף על המעקה. הוא נראה ענקי בצורה כמעט מצחיקה על המרפסת הקדמית הזעירה שלי, לפני הבית הזעיר שלי, עם מגבת המטבח הזעירה שלי בין שתי ידי. הוא מעיף אותה מעל כתפו ומשלב את רגליו המגורבות בקרסוליים. אני מחייכת כשאני מבחינה שהוא גורב את הגרביים שקניתי לו בחג המולד שעבר, אלה

שמצוירים עליהם בקבוקי רוטב תאילנדי חריף זעירים. פיו מתרומם לחיוך קטן, החיוך ההוא שמושך את צד שמאל של השפה התחתונה קצת יותר נמוך, ורוח אוקטובר פורעת את שערו הסתור תמיד. עיניו החומות החמימות משקפות את השמש השוקעת, כמעט ענבריות באור הדועך.

"אז עכשיו התחלת לפרוץ לבתים?" אני מאיצה את הקצב כשאני קולטת ריח של עגבניות ובזיליקום. אם הוא הכין את כדורי הבשר של סבתא שלו, יש מצב שלעולם לא אתן לו לעזוב.

"זאת לא נקראת פריצה אם יש לך מפתח," הוא קורא בחזרה. אני צוחקת והחיוך שלו מתעקל למשהו יפהפה. זה רגע שאני רוצה לחרוט בנשמתו למען הלילות שבהם אני מרגישה קצת בודדה ומאוד עצובה. אני נושמת עמוק ונאחזת ברגע. גוני הוורוד והסגול המטילים צל על חצי מפניו, הסווטשירט המתוח על החזה שלו, וכפות רגליו המגורבות על רצפת העץ הישנה והחורקת של המרפסת הקדמית. הקסם הוא בפרטים הקטנים, אימא שלי תמיד נהגה לומר. וכל הפרטים האלה מושלמים.

רגליי מוצאות את המדרגה התחתונה והוא פוגש אותי באמצע הדרך, שתי זרועות חזקות מקיפות את כתפיי בחיבוק דוב. הוא מדיף ריח של מרינרה וסבון ידיים בניחוח וניל שאני מחזיקה ליד כיור המטבח, ופתאום, באופן בלתי מוסבר, אני רוצה לבכות. "הי, ללה," הוא מניח את סנטרו על ראשי וזרועותיו לוחצות חזק. "מזמן לא התראינו."

אני מקיפה בזרועותיי את גבו ומצמידה ידיים לשכמות שלו. אני נושמת באיטיות דרך האף ומנדנדת אותנו קדימה-אחורה. "ראית אותי לפני שבועיים," אני ממלמלת איפשהו בתוך החזה שלו. "ישבנו על הספה וצפינו פעמיים ברציפות בסרט 'היום השלישי', כי יש לך אובססיה לג'ף גולדבלום."

"זו חליפת החלל ההיא..." הוא זו אחורה, אבל לא מוריד את ידי מכתפיי. עיניו החומות בוחנות את פניי. אנחנו כל כך קרובים עד שאני רואה את הנמשים על גשר אפו שמפוזרים כמו מפת שמיים תחת עיניו. אני מחניקה אנחה והוא מביט בי במצח מקומט.

"מה קורה, סטלה?"

הפאניקה עדיין קיימת. אז אני מתעכבת. אני טופחת על צידי גופו ומתרוממת על קצות האצבעות בניסיון להציץ מעבר לכתפו. "קודם תאכיל אותי?"

הוא מכווץ גבות, אבל מהנהן, מחליק ידיים במורד זרועותיי בסדרת לחיצות. הוא עושה את זה מהיום הראשון שבו נתקלתי בו, אחת-שתיים-שלוש לחיצות של ידיו שנעות במורד שרירי הזרוע, המרפקים, הידיים. ברגע שאנחנו נכנסים, הוא חוזר למטבח ואני בועטת את הנעליים ליד הדלת, מבחינה שנעלי העבודה שלו כבר מסודרות יפה מתחת לשולחן שבכניסה. אני זורקת את המפתחות שלי על שלו בתוך קערת הקרמיקה הכחולה שהכנתי בשיעור אומנות בתיכון ותולה את הצעיף על הוו, ליד מעיל הג'ינס השחור שלו.

ונכון שזה מטופש, לאהוב איך שהדברים של מישהו נראים ליד שלך? חתיכות ופיסות של חיים מקבילים.

אני בוהה במעיל שלו דקה אחת יותר מדי, עד שהוא קורא לי מהמטבח להביא לו בקבוק יין אדום שאני שומרת בארון במסדרון. הזיכרון שלו היה מרשים אותי, אם הוא לא היה זה שהביא את היין לפני כמה חודשים והחביא אותו מתחת לסוודרים שלי.

אני מדרששת למטבח כשאני מחזיקה את בקבוק היין ביד אחת, השני תחוב מתחת לזרוע שלי. סביר להניח שהשיחה הזאת תתנהל יותר טוב אם יהיה בי מעט אומץ נוזלי. הוא מעיף מבט מעבר לכתף כשאני מניחה את שניהם, קווצת שיער גולשת מול עינו, ומגבת המטבח המחורבנת עם גמדי הגינה תקועה בתוך הכיס האחורי שלו. הוא נראה לחלוטין מגוחך ומושלם בצורה מעוררת תיאבון, לבוש בג'ינס משופשפים וסוויטשירט דהוי, השרוולים מופשלים עד למרפקים.

"אחד מהלילות האלה?"

"אחת מהשנים האלה," אני ממלמלת בתגובה, נוכרת במגירה בחיפוש אחר פותחן הבקבוקים. לוקה צופה בי נאבקת במשך כעשרים ושש שניות, ואז עוזב את מה שהוא מערבב על הכיריים וחוזר למרחב

האישי שלי, חזהו נצמד לצד גופי כשהוא מושיט יד מעל לראשינו. זה פתאומי, גופו כנגד גופי ואני מטה אחורה את הראש כדי להתבונן בפניו. כשאנחנו עומדים ככה, אני יכולה לנשוק את שריר זרועו אם ארצה, הבליטה במרחק של סנטימטר מהאף שלי. עיניו בוחנות את עיניי וחיוך מעקל את שפתי. "על מה לעזאזל את חושבת?"

"דברים נכלוליים." סומק עולה בלחיי ואני צובטת את המותן שלו. הוא מתכווץ, אבל ממשיך לגשש מעל אחת הארונות. "מה אתה עושה שם למעלה?"

הוא מראה לי בתגובה פותחן יין ואני משרבבת את הצוואר כדי להביט בזעף מעל ארונות המטבח. "מה עוד אתה מסתיר שם?" "כל מה שאני לא רוצה שהידיים הקטנות שלך יגעו בו."

אני מזכירה לעצמי להוציא מאוחר יותר את השרפרף ולחקור. הוא לוקח ממני את בקבוק היין ובסדרת תנועות חלקות (שלמען האמת לא אמורות להיראות מושכות כל כך) חולץ את פקק הבקבוק. הוא שולח יד מעבר לכתף שלי ומוזג לשנינו כוסית, כשאני עדיין דבוקה לחלק הקדמי של גופו. קודקוד ראשי מגיע בקושי עד לכתפיו, ואני יכולה לראות את עצמות הבריח שלו מציצות מתוך הסווטשירט. אני בוהה בהן בריכוז עז.

"ארוחת הערב תהיה מוכנה בעוד כמה דקות," הוא ממלמל, המילים שלו נשיפה חמה על עורי.

אני ממצמצת ושולחת יד ליין, נאחזת בו כמו בחבל הצלה. ברור ששמתי לב לדברים האלה לפני כן, אבל עכשיו אני מרגישה כאילו אני מסתכלת על כל דבר הקשור בלוקה בזכוכית מגדלת. החיים בטכניקולור, אני מניחה.

"תודה," אני מסתכלת על המטבח שלי כאילו מעולם לא ראיתי אותו לפני כן, המומה ומבולבלת. "אתה צריך עזרה במשהו?"

משום מה, הקול שלי נשמע רשמי, כאילו אני צריכה להוסיף אדוני הטוב בסוף המשפט. לוקה נועץ בי עוד מבט מצומצם עיניים ופשוט מצביע כתגובה לעבר השולחן. אני מצייתת לו ברממה ומתיישבת על כיסא האוכל הרעוע והישן, שלחלוטין לא תואם את שולחן העץ

הכפרי שלי. אני בוהה ובוהה במשטח העליון של השולחן ומשתדלת ככל שביכולתי לא להתחרפן, אבל קשה שלא, כשהשאלה שאני עומדת לשאול את החבר הכי טוב שלי עלולה לגרום לו לצחוק לי בפנים, לברוח מהבית שלי, או גם וגם.

עד שלוקה מחליק לפניי צלחת עמוסה בפסטה וכדורי בשר, אני כבר מרוקנת את כוס היין ומביאה את עצמי למצב צבירה רגשי על סף פיצוץ.

"בק אומר שהעצים נראים טוב." לוקה מתיישב מולי ומתמקם בנוח בכיסא. "כאילו, חוץ מהשדה ליד השער הדרומי."

אני לא צריכה תזכורת. עיניי משוטטות מצלחת הפסטה המלאה שלי לחפת הסוטשירט שמתוח סביב האמה שלו. אני מפנה במהירות מבט לבקבוק היין שעל דלפק המטבח ולגבינת הפרמזן שלי. אני מקווה שזה לא יצא מהמקרר שלי.

אני מצביעה אל הגבינה עם המזלג, הרגל שלי מרקדת מתחת לשולחן. "מאיפה זה?"

לוקה בוהה בי כאילו אני לא שפויה. "מחנות המכולת."
"מגניב. מגניב-מגניב."

"סטלה." לוקה מניח את המזלג שלו על קצה הצלחת ורוכן קדימה, שולח אליי יד כאילו הוא רוצה ללכוד את ידי בשלו. למען האמת, אני לא בטוחה שזה יעזור. הוא זז אחורה, נאנח ומשפשף את מפרקי אצבעותיו על הלסת שלו. הוא מרים את המזלג. "מה קורה איתך?"

"למה אתה שואל?"

הוא זוקף גבה. "קודם כול, אני חושב שהזזת את השולחן הזה עד אמצע המטבח."

"אני פשוט... אני חייבת לשאול אותך משהו."

"את צריכה כליה?"

"מה? לא." אם כי השתלת כליה נשמעת עדיפה כרגע.

"את מתנהגת כאילו את צריכה כליה."

"אני צריכה שתצא איתי," אני פולטת. כפות הידיים שלי מזיעות, הלב נמצא איפשהו בגרון והבטן שלי לגמרי עזבה את השיחה.

לוקה, מבחינתו, אפילו לא ממצמצץ. הוא פשוט מסובב את המזלג שלו סביב-סביב, אוסף את האטרייה הארוכה ביותר בעולם.

"אוקיי." הוא מכניס את המזלג לפיו.

"זה מזויף," אני כמעט צועקת עליו. אני לא יודעת למה אני מדברת כל כך חזק. אני עושה מאמץ מודע להנמיך את קולי. "כלומר... התכוונתי לשאול אותך אם תסכים להעמיד פנים שאתה יוצא איתי. החלק של העמדת הפנים הוא החלק החשוב."

הוא מושך בכתפיים. "בטח."

בטח. בטח. אני על סף התמוטטות עצבים מוחלטת, אבל לוקה אומר בטח. אני מסתכלת כשכדור בשר חתוך באלגנטיות נעלם מאחורי שפתי. אני דוקרת בתוקפנות את כדור הבשר והוא עף לאמצע השולחן. אני מתעלמת ממנו, משפדת אחד נוסף ודוחפת אותו בשלמותו לתוך פי.

"זי שה סבתשלך?"

לוקה לוגם בשלווה מהיין שלו, מתעלם מההידרדרות שלי לשיגעון. "סליחה?"

אני בולעת וטופחת בעדינות על פינות פי עם המפית שנחה על ברכיי. אני הרי לידי. "זה המתכון של סבתא שלך?"

"כן."

"אתה חושב שהיא תאמץ אותי?"

"היא תעיף אותי ותאמץ אותך תוך שנייה." לוקה פולט נשיפת צחוק. "שנינו יודעים את זה. דרך אגב, תודה שהבאת לה ארוחת ערב בשבוע שעבר. היא התקשרה אליי שבעים וחמש פעמים כדי להשוויץ בזה ולשאול מה את שמה בעוגיות סניקרדודלס שלך."

לא הכנתי את עוגיות הסניקרדודלס ההן. אבל על גופתי המתה שאספר זאת לסבתא של לוקה, שמכינה את הפסטה שלה מאפס. פעם היא הגיעה לכאן, ראתה במקרר צנצנת חצי מלאה של מרינרה קנויה מהחנות, הסתכלה לי בעיניים וזרקה אותה לפח.

הלוואי שהוא לא היה מודה לי על כך שאני מבלה עם המשפחה שלו. זאת לא מטלה בשבילי. לבקר את סבתא שלו ואת אימא שלו, ולפעמים גם את דודה ג'אנה, שגרה שתי עיירות מכאן, זאת הסחת

דעת נעימה מהעובדה שהמשפחה היחידה שיש לי מחליטה לחגוג את חג ההודיה שלושה שבועות מוקדם מהתאריך האמיתי, רק כדי שלא יצטרכו להסביר את עצם קיומי. וגם, סבתא שלו מעולה.

"אלה היו עוגיות הסניקרדולס של לילה, אז תצטרך לשאול אותה."

"יותר מעניין אותי למה את רוצה להיות איתי במערכת יחסים מזויפת, למען האמת." הוא שותק לרגע ולוגם לגימה דרמטית של יין. אני בוהה בעצב בכוס הריקה שלי. "את לא יוצאת עם ואיט?"

אני בוהה בו. בוהה ובוהה ובוהה. איך זה ייתכן שמישהו ששזור כל כך בתוך חיי, בכל זאת לא שם לב שכבר נצחים שלא הבאתי את ואיט?

"לוקה." אני ממצמצת אליו. "נפרדנו לפני יותר משנה."

לוקה נראה כמו קריקטורה של אדם בהלם. גבות מכווצות ומזלג קפוא בחצי הדרך לפה. זה היה מצחיק אם זה לא היה כל כך מדהים.

"מה?"

"כן, אחרי פסטיבל הקציר בשנה שעברה. הוא שלח לי הודעה."

"הוא... רגע, הוא נפרד ממך בהודעת טקסט?"

ואיט היה נחמד ומתוק, אם כי מעט ילדותי. מבחינות רבות, הרגשתי כאילו חזרתי לימי נעוריי ויצאתי עם הקפטן החמוד של קבוצת הכדורגל. הרבה מזמוזים נלהבים, אפס חיבור רגשי ושום דבר מעֵבֶר. הוא שלח לי הודעה אחרי הפסטיבל של השנה שעברה עם טקסט פשוט, את סופר־מגניבה, אבל נראה לי שאנחנו רוצים דברים אחרים. (ידידים?):

סופר־מגניבה.

פרצוף הסמיילי היה מכת המוות בשבילי. ובכל מקרה, מי שממשיך להשתמש באימוג'ים כדי להעביר רגשות, בטוח נמצא איפשהו על הרצף של רוצח סדרתי. הסכמתי ובוזה... טוב, בזה זה נגמר.

"סיפרתי לך את זה."

הוא בוהה בי. "את לא סיפרת לי את זה."

אני מניחה את המזלג ונשענת שמאלה, מושיטה יד לבקבוק היין.

"לוקה, איך לעזאזל היה לי כל כך הרבה זמן לבלות איתך אם הייתי יוצאת עם מישהו?"

הוא ממצמץ והמבט שלו מרוחק, כאילו הוא משחזר עם עצמו את השנה האחרונה של חייו. פיו נע ללא קול ואז הוא מרים את כוס היין שלו ומרוקן אותה בלגימה אחת.

"אוקיי, אז לא ואיט."

"לא ואיט. לא."

"אז אני האופציה היחידה שלך?"

אני לא יודעת למה הוא נשמע כל כך מדוכדך מזה. "אם זה גורם לך להרגיש טוב יותר, ביקשתי קודם מבקט. הוא סירב." הבעת הזעף שלו מעמיקה ומופיע השקע הקטנטן ההוא בין הגבות שלו. "התכוונתי לשאול את ג'סי, אבל..."

"התכוונת לשאול את ג'סי לפניי? אלוהים, סטלה." עכשיו תורו לדקור כדור בשר כאילו פגע בו באופן אישי. "היית צריכה לשאול אותי ראשון. עכשיו אני מרגיש כאילו אני המוצא האחרון שלך." אני לא אומרת לו שהוא אכן המוצא האחרון שלי. כלומר, מלבד שירותי ליווי.

"אני מצטערת, לוקה." אני משלבת ידיים לפניי על השולחן, מרוצה שאני נשמעת רק קצת עוקצנית. "רצית שאשקיע יותר מאמץ כשאבקש ממך להיות החבר המזויף שלי?"

"זה לא היה הורג אותך," הוא ממלמל. הוא מעביר את ידיו בשערו, קדימה-אחורה ושוב קדימה, וקוצצת שיער מזדקרת הצידה בצד שמאל. זאת תנועה מוכרת כל כך שאני חשה בחזה שלי דקירה מלנכולית.

"לוקה, תקשיב." אני בולעת במאמץ פעמיים, מהוססת. אני מרגישה שהתגובה שלו חשובה. אם הוא כבר שלילי, אני לא רוצה... אני לא רוצה לקלקל את מה שיש ללוקה ולי.

אני מהדקת ידיים סביב כלי האוכל שלי. "זה היה רעיון מטומטם. אם אתה לא רוצה לעשות את זה..."

"לא, זה לא זה. סליחה, אני פשוט..." הוא קוטע את עצמו, עוצר את המילים מלצאת, ועיניו החומות נעוצות בצלחת שלו. הוא מרים

את המזלג שלו, מסובב, מסובב, מסובב קצת פסטה. "אני כל הזמן סוטה מהנושא. למה את צריכה חבר מזויף?"

זאת הסחת דעת, אבל אני בכל זאת מאפשרת את זה, כמו שהוא אפשר את הדחיינות שלי מוקדם יותר. אני מסבירה לו על תחרות המדיה החברתית, נזהרת לא לציין כמה החווה שלנו זקוקה נואשות לפרס הכספי. במקום זה אני מתמקדת בחשיפה הארצית, בזרם הלקוחות החדשים, ובתקווה שגם את הנוכחות המקוונת נוכל לנצל לטובתנו. בסופו של דבר אני נשמעת כאילו אני מציגה מצגת למועצת המנהלים, ולפי המבט המזוגג בעיניו של לוקה, הוא כנראה מסכים.

הוא איש דאטה. נראה שהייתי צריכה להראות לו קובץ מספרים. הוא מניד קצת בראשו כשאני מסיימת. "אני חושב שזאת הפעם הראשונה ששמעתי את המילים 'זרם לקוחות' יוצאות מהפה שלך." "כן, כנראה." אני חושבת לשנייה. "אם כי יש לי הרגשה שאולי הזכרתי את זה כשהתלוננתי על היריד השנתי."

זה גורם לו לצחוק. הוא מכיר היטב את דעותיי על היריד השנתי. אנחנו משתתקים לרגע, צליל ענפי העצים שמגרדים את החלונות שלי ממלא את החלל בינינו. רוח שורקת בין סדקי הדלת ואני חושבת להדליק אש בקמין. לשנות יין מול הקמין, נשמע מצוין. לוקה נשען אחורה בכיסא ובוחר אותי. אני שמחה להשאיר אותו עם מחשבותיו בעוד אני מתאמצת לפרוס את שלי.

"את חושבת שזה יעזור? העמדת הפנים?"

"כן," אני עונה ללא היסוס, התשובה עולה ממקום עמוק בתוכי. אני לא יודעת איך אני יודעת שלוקה הוא המפתח לכל זה, אבל אני יודעת. מערכת היחסים המזויפת הזאת, עד כמה שהיא מטומטמת וטיפשית וקלישאה, היא הניצוץ שאנחנו צריכים. זה הניצוץ שאני צריכה. אני מכחכחת בגרון. "אני באמת חושבת שכן."

הוא מכיר אותי מספיק טוב כדי להבין שיש משהו שאני לא מספרת לו, אבל גם מכיר אותי מספיק טוב כדי לא ללחוץ. אני מרגישה כאילו השתתפנו ברצף של מרתונים מילוליים מאז נכנסתי הביתה, ואני חושבת ששנינו בסדר עם העובדה שנשאיר את השיחה להמשך. לוקה מהנהן. התקבלה החלטה. "אז זה מה שנעשה."

אני משקפת את התנוחה שלו, נשענת אחורה בכיסא ומחפשת
משהו שיקרקע אותי. משהו שיגרום לי להרגיש כאילו אני לא הולכת
לקראת טעות ענקית.
רק ששום דבר לא עולה בראשי.

פרק 4

אני מתעוררת למחרת בבוקר עם כאב ראש מאחורי העיניים וכאב בטן שנגרם מעודף סוכריות גומי, וכנראה גם מההחלטה החפוזה לכפות על החבר הכי טוב שלי להיות איתי במערכת יחסים מזויפת. החלטות גרועות יכולות לגרום להנגאובר?
סביר להניח שכן.

באור היום, ההחלטה נראית כמו טעות מיותרת. בן זוג לא ישפיע על הסיכויים שלי לזכות בפרס הכספי הזה. אני אפילו לא יודעת אם אוולין סיינט ג'יימס קראה את כל טופס הפנייה שלי, שלא לדבר על המקום היחיד בהצהרה האישית שבו ציינתי שאני מנהלת ומפעילה את החווה יחד עם בן הזוג שלי.

אלא אם כן היא כן קראה את זה ואת נפסלת אוטומטית מפני ששיקרת.

חקרתי כבר את הנושא. ברגע ששמעתי על התחרות, חרשתי את הפיד של אוולין. חיפשתי טרנדים בתכנים שלה, את סוגי העסקים שהיא אהבה להמליץ עליהם. תמיד יש לה סיפור לספר והיא אוהבת רומנטיקה. כל שלושת הפיצ'רים האחרונים שלה היו מעין סיפורי אהבה. זוג במיין שמנהלים את האכסניה שלהם. חברים הכי טובים מילדות שמתפעלים סיורי ספינה היסטוריים מהמזח הקטן שלהם בדרום קרוליינה. נשואים טריים שנפגשו בבליינר דייט והחליטו לפתוח יקב משלהם. אולי הפעם, לשם שינוי, אני רוצה שהסיפור שלי יהיה שונה מהסיפור העצוב שלי. אני מצמידה את כפות ידיי לעיניי ובוועטת את השמיכה המסובכת ברגליי. נמאס לי להיות האישה העצובה.

אני חושבת על בקט ולילה. על ערמת החשבונות שעם הזמן,

יותר ויותר קשה לי לשלם אותם. אני חושבת על שער הברזל המפורזל שמקבל את פני האורחים בכניסה לחווה, על שני הסרטים האדומים הענקיים שתליתי עליו בשנה שעברה. אני נזכרת ביום שקיבלתי את המפתחות, איך צליל השלשלאות החלודות המחליקות מהסורגים כמעט גרם לי לבכות. אני חושבת על סגירת השער ההוא והשחלת השלשלאות מסביב לסורגים, ורוצה לבכות מסיבה לגמרי אחרת.

אני חייבת לנסות. זה הסיכוי הכי טוב שלי. גם אם... גם אם זה נשמע טיפשי, זה הסיפור שאני רוצה לספר על המקום הזה.

אני רוצה שאוולין סיינט ג'יימס תראה את כל הדברים שגרמו לי להתאהב בחווה הזאת בחורף הראשון שביקרתי בה עם אימא שלי. כשהייתי בת שש-עשרה ומתוכננת לשנוא את רוב הדברים, אבל התאהבתי במרחבים הפתוחים שהדיפו ניחוח בושמת ופרוסות תפוזים ורמז לקינמון. אני רוצה שהיא תפסע בין שורות העצים, בדיוק כשהשמש שוקעת, שם שקט כל כך שאפשר לשמוע את המגפיים שלך משמיעים צליל פריך כשהם פוסעים על האדמה הקפואה. שם מחטי אורנים מסתבכים בשיער שלך ואת מרגישה כאילו את האישה היחידה בעולם. אני רוצה שהיא תשתה שוקו חם מהמאפייה של לילה, שתלך להחליק בזירת החלקת הקרח שבקט סידר בחורף שעבר ותסתכל על הילדים רודפים זה אחרי זה ליד האסם.

אני רוצה שהיא תראה את הקסם.

"די קיוויתי שאת לא לבד."

זאת הוכחה לכמה עמוק אני שקועה במחשבותיי, שאני אפילו לא נבהלת כשלילה מופיעה בפתח חדר השינה שלי, כובע צמר כחול-נייבי משוך נמוך על ראשה. זאת גם תזכורת שאולי הגיע הזמן לבדוק למי יש מפתח לבית שלי. אני מביטה בה בזעף, חצי מראשי מתחת לכרית, רגליים מסובכות באופן חסר תקווה בסדינים. נראה כאילו השתתפתי בעשרה סבבי קרבות אגרוף במיטה הזאת. "מי אמור להיות כאן איתי?"

היא מגלגלת עיניים, בועטת את הנעליים מרגליה ובאפס היסוס, נכנסת איתי למיטה. יש התארגנות מחדש של גפיים, מרפק בסרעפת,

ואז לילה מכורבלת לידי, ברכיה נצמדות לירך שלי. אני אוהבת שבדרך כלל היא זקוקה למגע כשהיא משוחחת, והיא אף פעם לא מהססת לחבק. היא מושכת את השמיכה הרכה שלי עד לסנטר שלה ונועצת בי מבט.

"את יודעת מי."

אני ממצמצמת אליה. אין לי מושג. "מי?"

"אני חושבת שברור שאני מתכוונת ללוקה." היא מצעידה את קצות האצבעות שלה על הזרוע שלי הלך ושוב. "בדרך לכאן עברתי ליד הבית של אימא שלו וראיתי את המכונית שלו בחניה." "ראית את המכונית שלו אצל אימא שלו, אבל שיערת שהוא כאן איתי?"

"חשבתי שהוא חזר." היא מושכת בכתפיה ומתחפרת עוד יותר עמוק בשמיכה, עד שאני מצליחה לראות רק את עיניה. הן ירוקות היום ומשקפות את צבע העצים מחוץ לחלון חדר השינה שלי. הקול שלה נשמע עמום מבין השמיכות. "אני לא יודעת, הוא היה יכול להתגנב החוצה."

"הוא אדם בוגר. למה שיתגנב החוצה?"

היא נאנחת. "אני לא יודעת, סטלה, תני לי לשקוע לתוך הפנטזיה הזאת. אני מחזיקה לכם אצבעות מאז שאני מכירה אותך."

זה בהחלט מסביר את תנועות הידיים המעט וולגריות שהיא עושה מאחורי גבו של לוקה בכל פעם שהוא מצטרף אלינו לחווה.

אני מקמטת את המצח. לילה שמה לב ומצמידה את האצבע המורה שלה בדיוק בשקע שבזווית פי. היא מושכת, מנסה להוציא ממני בכוח חיוך, ונוחרת כשאני מעווה את פניי באופן גרוטסקי. שיירי התסכול שלה מתמוססים ובמקום זאת אני רואה רוך במבטה.

"שאלת אותו?"

אני מהנהנת ומושכת חוט משוחרר בשמיכה.

"ו...?"

"הוא אמר שהוא יעשה את זה," אני ממלמלת לתוך הכותנה, אחרי שמשכתי באיטיות את הכרית על הפנים שלי. אתמול בלילה, כששאלתי את לוקה, הייתי כל כך בטוחה שיגיד לא, שאפילו לא

שקלתי את ההשלכות אם הוא יגיד כן. לזייף שאנחנו יוצאים. נצטרך לזייף עוד דברים. לזייף רומנטיקה. לזייף חיבה.

האם לוקה מבין את זה? לא ממש דיברנו אתמול אחרי השיחה שלנו בארוחת הערב. התנגדתי בצורה די אגרסיבית לשוחח על הפרטים, נבוכה מעצמי על שאפילו ביקשתי. פחדתי מכדי להמשיך לדבר על זה. פחדתי שהוא ישנה את דעתו. או גרוע מכך, שאצטרך להסביר לו את המצב בפרטי פרטים.

ראינו את 'נרודי שינה בסיאטל' והסתבכנו זה בזה על הספה. נרדמתי כשהרגליים שלי דחופות מתחת לירך שלו והראש שלי על מסעד הספה.

לילה מושכת תלתל משערי. "אז למה את עצובה כל כך, מתוקה?" כנראה ממבוכה. וקצת מבידדות. פחד משינוי, אימה מוחלטת מהמחשבה שאהרוס הכול. שלוקה יגלה את האמת על הרגשות שלי כלפיו.

תבחרי, לילה. זה יכול להיות כל דבר.

במקום זה, אני נושפת נשיפה איטית וארוכה לתוך הכרית ונותנת לזה לענות במקומי. לילה מרימה בעדינות את הכרית מפניי ודוחפת אותה מתחת ללחייה.

"אני חושבת שהגיע הזמן שנשוחח על זה."

"לא, תודה."

"סטלה."

אני מנידה בראש. "אני לא רוצה. למה שלא נדבר במקום זה עלייך

ועל ג'ייקוב?"

עיניה מצטמצמות לחריצים צרים. הרזומה של לילה הוא מעניין, בלשון המעטה. יש לה נטייה לבחור בחורים מהסוג הגרוע ביותר.

"אנחנו לא מדברות עליו עכשיו. אנחנו מדברות עלייך."

"אנחנו יכולות לדבר עלייך."

"יש לך רגשות כלפיו, סטלה."

אני יודעת את זה. ברור שאני יודעת את זה. אני פשוט לא מוכנה לפעול על פי הרגשות האלה.

"אני..."

"יש לך רגשות גדולים כלפי לוקה, ולו יש רגשות גדולים כלפיך, ואני לא מבינה למה מעולם לא עשיתם משהו בעניין."

זה קל ללילה. היא תמיד הייתה לחלוטין בטוחה לגבי מי שהיא ולגבי הרגשות שלה. למרות כל מה שהיא עברה, היא תמיד הצליחה לנער את האבק מעצמה ולהמשיך להתגלגל באופטימיות עליזה. היא מתמודדת בחן ובאצילות נפש עם האכזבות שלה. אני לא.

והמצב עם לוקה מעולה – מדהים, אפילו – בדיוק כמו שהוא. "מתוקה." עיניה מטיילות הלוך ושוב בין עיניי, חיוך עצוב מעקל את זוויות שפתייה. "זה שאת מאפשרת לעצמך לאהוב מישהו, לא אומר שהוא יעזוב."

אבל זה בהחלט גם לא אומר שהוא יישאר.

"אני חושבת..." אני בולעת את המחנק שבגרונתי ומנסה לתעל מעט מהביטחון של לילה. אני מתכרבלת על הצד ומחקה את התנוחה שלה כשידיי שלובות מתחת לסנטרי. אני מרגישה כאילו אנחנו בתוך ענן, כשאנחנו מכורבלות ככה מתחת לשמיכה. חסרות משקל. כשאני כאן, במקום הזה, אני יכולה להודות במחשבות הסודיות ביותר שלי. "אני חושבת שאם משהו היה אמור לקרות בין לוקה וביני, זה כבר היה קורה."

התשובה הזאת לא מוצאת חן בעיני לילה. אני רואה את זה בעיוות שפתייה. "אולי הוא מחכה שתגידי משהו."

אני מנידה בראשי בעצב. פעם הסתכלתי על לוקה ניגש לבחורה בבר, משעין את היד על הכיסא שלה ואומר לה משהו שגרם לה להשליך אחורה את ראשה בצחוק. הוא היה מלא ביטחון ומקסים. הם עזבו יחד כעבור חצי שעה. לוקה אף פעם לא היסס להביע את מה שהוא רוצה. אם הוא היה רוצה אותי, אני חושבת שכבר הייתי יודעת. "אני חושבת שזה מה שאנחנו אמורים להיות." אני מתכרבלת עמוק יותר בתוך השמיכות שלי, ממצמצת כנגד תחושת העקצוץ שבפינות עיניי. "אנחנו אמורים להיות ידידים. רק ידידים."

"אז למה שיקרת בטופס הפנייה שלך?" זאת האשמה עדינה, אבל אני מרגישה בכל זאת את הצריבה שלה. "בקט צדק. לא היית חייבת לעשות את זה."

"לא תכננתי את זה, אם לזה את מתכוונת. לא הייתי מערימה עליך כדי שיצטרך להעמיד פנים שהוא חבר שלי. אני לא..." אני משפפת את פניי בשתי ידיי. "אני לא עד כדי כך נואשת."

אני לא. השקר בטופס ששלחתי... פשוט רציתי שהמקום הזה ייראה רומנטי. ביתי. כשהגשתי את החלק של ההצהרה האישית, אפילו לא חשבתי שיש לנו סיכוי. זה נראה כמו פרט קטן ולא מזיק. פשוט רציתי... פשוט רציתי שיהיה לנו הסיכוי הכי טוב שאפשר. אצבעות קרירות משתלבות בשלי, לחץ הטבעות שלה על עורי משאיר שקעים זעירים.

"מתוקה, לא. לא לזה התכוונתי."

"אז למה התכוונת?"

עיניה טובות כשהיא מסיטה קווצת שיער מאחורי אוזני. "אני פשוט אומרת שאני חושבת שאולי זה הדבר ששניכם מחכים לו."

דבריה של לילה מתרוצצים בראשי כשאני מודשדשת לכיוון המשרד. אם אתמול בלילה ראיתי את כל הסיבות שבגללן קניתי את המקום הזה, הבוקר מגלם את כל הסיבות שבגללן נראה שלא הייתי צריכה לקנות את החווה. כשאני פוסעת לכיוון המשרד, אני רואה את המתווה הפרוע של עצים מתים וגוססים. משאית האספקה שהזמנתי בהחלט לא עומדת בכביש הגישה לחווה, ואחד הדלועים שעומד על גרם המדרגות בדרך למשרד, מנופץ לחתיכות על הרצפה.

הדלעת המנופצת היא זו שגורמת לי לקלל בשקט. אם אחד מתאומי מקאליסטר שוב חשב שיהיה מצחיק להחריב את השדות, אני די בטוחה שבקט יבצע היום רצח.

בסתיו שעבר, אוכלוסיית תלמידי התיכון של אינגלוויילד החליטה שהחווה שלנו היא המקום לפעילויות אסורות. ראיתי יותר מדי עור חיור-לבן של נערים בני שש-עשרה מכפי שמישהו אי-פעם אמור לראות. בקט ולוקה טיפלו בזה כמו שכל גבר מבוגר היה מטפל במקרה כזה.

הם לבשו בגדי הסוואה, הסתתרו בשדה התירס והבהילו עד מוות את כל הילדים שהתמזמוזו במכוניות שלהם.

מאז יש שקט, וצחקתי לעצמי יותר מפעם אחת, כשפסעתי בעיירה והקשבתי לנערים מדברים על יצורים מופרעים שחיים בשדות בחווה של גברת סטלה. אני חושבת על לוקה ובקט, שעמדו בחדר האמבט הקטנטן שלי וצבעו את פניהם בצבעי הסוואה. מגבות האמבטיה החמודות שלי היו מרוחות בכמות מטורפת של צבע ירוק. תמיד רציתי להיות חלק מאגדה אורבנית.

אני מרימה חתיכות דלעת כשדלת מכונית נטרקת וזוג מגפי עבודה כבדים מופיע מול עיניי. לוקה כורע ומרים את חתיכת הדלעת הגדולה ביותר, כוס חד-פעמית סופר-ענקית מעורסלת בידו השנייה.

אני קולטת ניחוח קל של אגוזי לוז ומייד מפילה את כל עיסת הדלעת שאני מחזיקה. אני מושיטה שתי ידיים לכוס, יבבה קטנה וחדמנית נפלטת מגרוני. הוא אפילו לא נאבק איתי כשאני מקיפה את מפרק כף ידו ביד אחת וכורכת את השנייה סביב הכוס. הוא פשוט נותן לזה לקרות.

טעם אגוזי לוז חם וסמיך לוקח אותי לנירוונה כשאני לוגמת לגימה ארוכה. אני משמיעה צליל מעט לא אנושי ואז לוגמת שוב. ושוב. "מה אמרת לה?"

גברת ביאטריס מכינה את הלאטה אגוזי לוז כנראה הכי טוב ביקום, אבל רק כשמתחשק לה, ורק כשנותנים לה את המחמאה המסוימת מאוד שהיא מחכה לה. זאת אף פעם לא אותה מחמאה, אף פעם אין רמז, ואוי ואבוי אם תיתנו את המחמאה בלי נימת הכנות המדויקת הנדרשת.

היא עדיין מכינה לי רק נטול קפאין.

לוקה פולט נשיפת צחוק דרך אפו, ענן לבן קטן נפלט ממנו אל אוויר הבוקר הקריר של אוקטובר. הוא מושיט לי את הכוס בהנהון קל. "אמרתי לה ששיער סגול מתאים לה יופי," הוא מחייך בביישנות. "אני חושב שזיפתי מבטא דרומי, אולי? אני לא בטוח. הרחתי אגוזי לוז ואחרי זה הכול מעורפל."

אני מציצה אליו, כורכת ידיים סביב הכוס, מחזיקה אותה קרוב

לחזה, שלא יחשוב שהוא יכול לקחת אותה בחזרה. אוי אלוהים, הוא חובש כובע צמר שחור עם פונפון בצבע ירוק יער למעלה. אני מוכנה להתערב על חסכונוי הדלים שאימא שלו סרגה לו אותו. סביר להניח שגברת ביאטריס העיפה בו מבט אחד והסמיקה עד לגרבי הלחץ שלה. אני לוגמת עוד לגימה מהקפה. "הדברים שאנחנו עושים למען קפה טוב."

"כן, בטח, אנחנו," הוא צוחק. הוא זוקף גבה ומושיט יד מכוסה בכפפה, מבקש לא כל כך בנימוס את המשקה שלו בחזרה. "קניתי גם לך קפה." אני מבחינה בפעם הראשונה בכוס חד-פעמית נוספת על המכונת. "אבל אני די בטוח שהוא נטול קפאין." אני מקללת. "בואי ניכנס פנימה ואני אחלק את הקפה האמיתי בין שתי הכוסות."

אנחנו ניגשים יחד למשרד שלי, משאירים את חתיכות הדלעת מפוזרות על המדרגות. אטאטא את זה אחר כך, או שאולי אשאיר את זה לרביבונים. מעין מחוות פיוס. לוקה קורס לתוך כורסת העור הדהויה, רגליו שרועות קדימה ומרפקיו מרוחים על משענות הידיים. תמיד הייתה לו בעיה לגרום לגופו להתאים, כולו רגליים ארוכות וזרועות שריריות. אולי אכריח אותו ואת בקט להצטלם יחד ללוח השנה ההוא.

הוא נע קדימה ואחורה, בניסיון אמיץ להתמקם בנוחות. עדיין לא שחררתי את הקפה שלו, ועיניים חומות וחמימות קופצות מהכוס שלו לכוס שלי ובחזרה. מבטו מתחיל להיראות קצת עגמומי. איפשהו במוחו היפהפה, הוא מבין שהוא טעה טעות איומה.

"אני מקווה ששתיית קצת מהקפה במכונת. "אני לוגמת בהפגנתיות. הוא זע, הכיסא חורק והוא מזדעף. "הוא היה חם מדי לשתות במכונת, " הוא ממלמל. "את מתכוונת להחזיר אותו?" "סביר להניח שלא."

הוא גונח ושוב זע בכיסא. "ללה, תקשיבי."
"אני מקשיבה."

"תמיד הייתי חבר טוב. נכון?"

אני מתיישבת בנוחות בכיסא שלי. בכיסא שלי, בעל המידה המושלמת, המרופד כראוי. "נכון."

הוא רוכן קדימה, ידיו שלובות ברפיון בין רגליו. "את זוכרת את קיץ 2012? נתתי לך את הוופל שלי במסיבת הרחוב של יום שישי הראשון."

אני לא זוכרת שלוקה אי-פעם נתן לי ופל. אני לוגמת בקול רם. "סטלה, נו, באמת. לקחתי אותך להצגת חצות של 'שר הטבעות' כשאפילו לא ידעתי מה זה הוביט. קניתי לך גלימה."

זה נכון. הוא באמת עשה את זה. ואז במשך שבעה שבועות רצופים, הוא שאל אם הוא צריך לגדל את השיער שלו כמו אראגורן. כאילו היקום צריך שלוקה יהיה יותר מושך.

הוא ממשיך. "לא סיפרתי לסבתא שלי שהעוגיות שלך היו מלילה." אני זוקרת גבות ולוגמת לגימה נוספת. אני לא מפחדת ממנה. לא ממש.

אולי קצת.

הוא רוכן קרוב יותר, לשונו נצמדת לפנים הלחי שלו. עיניו החומות מבזיקות ומתחלפות לגוון כהה יותר והוא מנמיך את הקול. "הסכמתי להיות החבר המזויף שלך למשך שבוע."

פתאום נשמע כאילו הוא כבר לא מקנטר אותי בכלל. ההערה הקטנה הזאת גורמת לכל התעוזה ומצב הרוח הטוב שלי להתפוגג וגל חום עולה בלחי. הבטן שלי מתכווצת בצורה שאני שונאת, ואני מסיטה מבט לשולחן שלי. ככה זה יהיה עכשיו? לוקה ישתמש בזה כקלף מיקוח לאורך כל מערכת היחסים שלנו? אנקדוטה קטנה בערבי בריקיו ומסיבות? אה, זוכרת את הפעם ההיא שהיית כל כך נואשת שביקשת ממני להעמיד פנים שאני יוצא איתך?

אני מבינה. אני זאת שביקשה את הטובה הזאת. אבל עדיין אני מרגישה... מוזר. לא טוב.

אחרי זמן בלתי מוגדר שבו אני בוהה בחריץ שבשולחן, שנוצר בפעם ההיא שנהגתי בתוקפנות רבה מדי עם המהדק שלי, אני מכחכחת בגרון ומרימה אליו מבט, קובעת את העיניים איפשהו מעל כתפו השמאלית. אני מושיטה לו את הקפה ומשבחת את עצמי כשהיד שלי לא רועדת.

"בבקשה."

אצבעותיו מכסות על שלי, אבל הוא לא נותן לי לשחרר את הכוס. יש לו אחיזה חזקה באופן מפתיע, וזה שולח את מחשבותיי לסטות למסלול אחר, אם כי גם יותר. "סטלה."

הוא מצליח להכניס הרבה לשתי ההברות של שמי. זאת מתנה. אני ממצמצת, מסיטה מבט מלוח השנה שעל הקיר ובחזרה אליו, נאנחת כשאני רואה ששפתיו מתוחות לקו דק. לוקה דואג. לעזאזל. "למה את עצובה עכשיו?"

אני מנסה למשוך את ידי, אבל הוא רק מהדק את אחיזתו. אני דואגת לכוס החד-פעמית. לא מגיע לקפה אגוזי לזו ללכת ככה. "אני לא."

הוא משמיע צליל בגרונו. "אני מכיר אותך כמעט עשור. למה את עצובה?"

"אני לא רוצה..." אצבעותיו מתהדקות על שלי. אני לא רוצה שהוא יעשה את זה כי הכרחתי אותו. אני לא רוצה שהוא ישנא כל שנייה. אני לא רוצה להיות מטורד, נטל, מחויבות. "אני לא רוצה להרוס כלום."

"זה לא יהרוס. סטלה, תסתכלי עליי בבקשה." כשאני מצליחה לפגוש במבטו, עיניו החומות מביטות בי ברצינות גמורה. כשהשמש מסתננת מבעד לחלון והכובע המטופש ההוא על ראשו, אני רואה בהן ניצוצות זהובים. הטבעת החומה הבהירה שבשולי הקשתית שלו מזכירה לי קפה עם יותר מדי חלב. לאטה אגוזי לזו. "זה לא יהרוס כלום, אוקיי? זה את ואני."

אני מהנהנת וידו לוחצת את שלי על הכוס. אני מחזיקה את היד מושטת והיא מתחילה לעקצץ. הוא פותח את פיו כדי לומר משהו נוסף, ידו מושכת, והחלק הקדמי של גופי מתחיל לרכון לעברו, אבל דלת המשרד שלי נפתחת בבת אחת, ובפתח עומד בקט, שנראה זועף מאוד, כשידיו מלאות בדלעת מרוסקת.

"יש לנו בעיה."

כעבור עשרים דקות אני עומדת בשדה הדלועים ובוהה בפגרי מאות דלועים מרוסקות. זה נראה כמו שדה קרב, אבל עם הרבה

יותר... כתום. מתנת הפיוס שלי לדביבונים, שכללה דלעת אחת בודדה שחיכתה להם במשרד, כבר לא נראית כל כך מפתה. פה בשדה הם יכולים להתענג על בופה אכול-ככל-יכולתך. אני רושמת לעצמי לחפש בגוגל אם דביבונים יכולים לאכול דלעת.

"טוב." אני מותחת את הצוואר קדימה-אחורה. זה בסדר. זה לגמרי בסדר. לוקה, שעומד לידי, מעביר אליי בדממה את הלאטה שלו בטעם אגוזי לוז. "ליל כל הקדושים זה בעוד יומיים. ממילא התכוונו לקטוף אותם בשביל לילה. אולי נוכל... אני לא יודעת. להפוך את השדה לשדה רדוף רוחות רפאים?"

בקט משמיע קול רוטן מתחת לשפם. הוא בטח חושש שאכריח אותו ללבוש תחפושת של זומבי. "אני הולך להרוג את החארות האלה של מקאליסטר."

הוא נשמע כמו זקן בן שמונים שעומד על המדשאה הקדמית שלו. אני קצת מרגישה כאילו זימנתי את זה.

אני מביטה סביב בגודל הנזק. כל הדלועים רוסקו. נראה לי מוגזם ששני נערים מתבגרים יעשו דבר כזה. זה מאורגן מדי, שיטתי מדי. "אנחנו לא יודעים אם הם עשו את זה."

אני מניחה שאצטרך להתקין מצלמות.

לוקה ובנט נועצים בי מבטי תדהמה תואמים, אם כי בקט מצליח להחדיר לשלו שכבת תסכול עוינת. קשה להתייחס ברצינות ללוקה כשהוא חובש את כובע הפונפון ההוא.

"טוב, אז..." אני מתעלת את האופטימיסטית הפנימית שבי. "ממילא הגיע הזמן שנחליף לקישוטי חג המולד. נשאיר את הקישוטים הגדולים לשבוע הבא, אבל נוכל להתחיל לחסל את ליל כל הקדושים. אבקש מלילה להכין יותר מאפים למאפייה, ואם מישוהו יבוא לקנות דלעת, נמכור בהנחה את מה שכבר הורדנו מהשיח."

"מה נעשה עם מי שעשה את זה?" נשמע שיש לבקט כמה רעיונות. אני מושכת בכתפיי. "אני ממש לא יודעת. מה אפשר לעשות?" לרגע אני שוקלת להשתמש במה שלמדתי מצפיות בינג' ב'חוק וסדר – מדור מיוחד', ולחפש עקבות נעליים באדמה וסיבי בר על ענפי

העצים. מה לא הייתי עושה כדי שהבלש סטייבלר יעזור לי עכשיו. "אני אתקין כמה מצלמות במקומות העיקריים, אבל אי אפשר לכסות את כל החווה."

אני לא יכולה להרשות לעצמי לכסות את כל החווה. שלושתנו משתתקים. טוב שזה קרה בסוף עונת הסתיו. אני לא יכולה שלא לחשוב שכל זה, הדשן, העצים – הכול קשור. אף אחד לא עד כדי כך חסר מזל, נכון?

"את חושבת שזה קשור לבעיות האספקה שלך?"
אני מסתכלת בזעף על לוקה ומצמידה את האצבעות לעורף. הוא שמע אותי מתלוננת על משלוחים שלא הגיעו ועל תקריות אקראיות מאז קניתי את המקום הזה. כתפיי נדרכות כשעוד משהו נוחת עליהן. "אני לא יודעת. כנראה." אני שומטת את הידיים לצידי גופי ומביטה סביב. "אולי."

לא משנה מה קורה, הגיע הזמן לגלות. ורצוי לפני שמיליוני אנשים יראו את החווה במדיה החברתית.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן